

גליון היכל הקודש

ווערענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
זעניסדה ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות..... 7:09
מוצאי יו"ט..... 8:42
שיעורים כסדרן
שביעי של פסח
נ"ך..... נחמ"ז
בבלי..... מנחות פ"ז
ירושלמי..... קידושין כ"ד
תוספתא..... עירובין ו'
רמב"ם..... תפלה וברכת כהנים ג'

שעה 15, גליון 28 (746)

שביעי של פסח, שעת תשפ"ו לפ"ק

מְשִׁיחַ'ס סְעוּדָה

די סְעוּדָה פון אַחרון שֶׁל פֶּסַח ווערט אָנגערופֿן "מְשִׁיחַ'ס סְעוּדָה", און אויף "בעל שם טוב'ס סְעוּדָה", דאס איז צוליב דער נס וואס איז געשען צום הייליגן בעל שם טוב אין דעם טאג, ווען ער האט געוואלט פֿארן אויף אַרץ ישׂראל זיך צו טרעפֿן מיטן אור החיים הקדוש, און דורך דעם ברענגען משיח.
מען פֿירט זיך צו דערצייילן די מעשה ביי די סְעוּדָה אַחרון שֶׁל פֶּסַח, מיר וועלן עס דא אראפֿברענגען לויט ווי מוהרא"ש האט דאס דערצייילט, לויט ווי ער האט געהאט מקובל די מעשה פון די פֿריערדיגע דורות.

עס פֿארשטאפט, וואס דאס מיינט אז אברהם אבינו האט געמאכט קוועלער פון אמונה אויסצולערנען פֿאר יעדן אז אלעס איז דער אייבערשטער, זענען געקומען די פֿלישתים, די ליצים, און אנגעהויבן מאכן ליצנות פון אברהם אבינו, און זייט דעמאלט חזר'ט זיך דאס איבער ביי יעדן צדיק, אלץ זענען דא מענטשן וואס קריגן אויף זיי.

די וועגן פון בעל שם טוב זי"ע ווערן פֿארשפֿרייט אויף די וועלט אָבער למעשה האבן די וועגן פֿונעם הייליגן בעל שם טוב אָנגעהויבן אַרײַנצוגיין אין די וועלט, כאטש וואס אין אנהויב זענען געווען געוויסע צדיקים וואס האבן אויף געקריגט אויפֿן בעל שם טוב, ווי למשל דער הייליגער גר"א זי"ע און זיינע תלמידים, אָבער זייער מחלוקת איז געווען לשם שמים, נישט ווי נידעריגע מענטשן וואס האבן געקריגט סתם צו טשעפען, די צדיקים האבן געקריגט אויפֿן בעל שם טוב ווייל זיי האבן געהאלטן אז דאס איז אַ נייע וועג, מען גייט אַוועק פון די מסורה און מען טרעפט זיך אויס נייע גרינגע וועגן, צו דינען דעם אייבערשטן.

אסאך ערליכע אידן זענען געקומען צום בעל שם טוב זיך צו טענה'ן מיט אים, און דער בעל שם טוב האט יעדן געזאגט

בעל שם טוב און דער בעל שם טוב האט יעדן אויסגעלערנט אז עס איז נישטא קיין אנדערע עצה נאר צו גיין צום אייבערשטן, זיך אויסרעדן די גאנצע הארץ מיט אלע צרות נאר פֿארן אייבערשטן און דער אייבערשטער הערט יעדן אויס און ער העלפט יעדן.
דער עולם האט אָנגעהויבן צו בעטן דעם אייבערשטן און מען איז געהאלפֿן געווארן, און אזוי האט מען געזען אסאך גרויסע וואונדערליכע מופתים, און דער קליין שטעטל "מעזעביזש" געווארן ווי אַ מאַנגעט וואס האט געצויגן צו זיך אסאך אידישע קינדער.

די מתנגדים

פֿארשטייט זיך אז פון די אנדערע זייט האט נישט געפעלט קיין מתנגדים וואס האבן געקריגט אויפֿן הייליגן בעל שם טוב, אזוי ווי אייביג ווען אַ צדיק לערנט אויס גוטע זאכן פֿאר אידישע קינדער זענען אלעמאל דא מענטשן וואס קריגן אויף אים, אזוי ווי מיר טרעפֿן שוין ביי אברהם אבינו וואס איז געווען דער ערשטער אויסצולערנען פֿאר די גאנצע וועלט אז עס איז דא אַ באשעפֿער וואס פֿירט די וועלט, האט ער אויף געהאט מענטשן וואס האבן געקריגט אויף אים, ווען אברהם אבינו האט געגראבן קוועלער וואסער זענען געקומען די פֿלישתים און

מעזעביזש

עס איז באקאנט אז דער הייליגער בעל שם טוב זי"ע האט זיך באזעצט אין דעם קליינעם שטעטל "מעזעביזש", דאס איז אַ טאקע אַ קליינע שטעטל אין אוקריינע אָבער פון דעם קליינעם שטעטל איז ארויסגעקומען אזא לעכטיגקייט וואס האט באלאקטן די גאנצע וועלט.

דער בעל שם טוב האט אויסגעלערנט פֿאר יעדן איינעם איין זאך, אז אלעס איז אייבערשטער, און וואס מען דארף זאל מען נאר בעטן פֿונעם אייבערשטן, אלע פֿראבלעמען וואס מען האט איז נאר ווי לאנג מען רעדט זיך איין אז מען קען זיך אליין אן עצה געבן אן דעם אייבערשטן.

ווי נאר אַ איד לערנט זיך אָבער אויס און געדענקט אז אלעס פֿירט נאר דער אייבערשטער האט ער אַ גליקליך לעבן, ווייל ער איז קיינמאל נישט אליין, וואס ער דארף בעט ער פֿונעם אייבערשטן.

פֿארשטייט זיך אז עס האבן גלייך אָנגעהויבן צו קומען אסאך אידן צום בעל שם טוב, יעדער וויל הערן פֿונעם אייבערשטן, און עס פֿלעגן קומען אלע סארט מענטשן סיי פֿשוטע אידן שוסטערס און שניידערס, און אזוי אויף תלמידי חכמים און חשובע אידן, יעדער איז זיך געקומען מיט זיין פֿעקל צרות צום

אז זיין איינציגסטע ציל איז נאר אויסצולערנען פאר אידישע קינדער אז אלעס איז דער אייבערשטער און אז וואס מען דארף זאל מען נאר בעטן פונעם אייבערשטן ווייל נאר ער קען העלפן.

מען דערציילט אז עס איז אמאל געקומען צום הייליגן בעל שם טוב א גרויסער גאון, און ער האט גע'טענה'ט צום בעל שם טוב: "ווער האט אייך אויסגעזאגט דיין נייעס וועג, מיר האבן אלעמאל געוואוסט אז מען טאר נישט זוכן קיין נייע וועגן מען דארף נאר נאכגיין די מסורה, ווי אזוי קענט איר קומען מיט נייע זאכן וואס מיר האבן קיינמאל נישט געהערט?!"

דער בעל שם טוב האט אים געענטפערט אז ער האט נישט אויסגעטראפן קיין שום נייע זאכן, ער איז נאר געקומען צוריק ברענגען די פשוטע אמונה וואס איז פארגעסן געווארן במשך דעם שווערן גלות, "איך בין נאר געקומען דערמאנען פאר אידישע קינדער אז דער אייבערשטער פירט די וועלט און אלעס איז דער אייבערשטער, אלעס וואס טוט זיך אויף דער וועלט האט דער אייבערשטער געמאכט צו דערמאנען אידן אז זיי זאלן צוריק קומען צו אים, און אפילו ווען דו הערסט א טמאנער גוי רעדן, איז דאס אויך עפעס א שליחות פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער האט דיר מיט דעם געוואלט עפעס זאגן."

ווען דער גאון האט געהערט די ווערטער פונעם הייליגן בעל שם טוב איז ער אויפגעטאנצן פון זיין פלאץ און געזאגט: "חס ושלום! חס ושלום!" ווי אזוי קענט איר זאגן אזא זאך, אז א טמאנער גוי איז א שליח פונעם אייבערשטן?!

אין יענע מינוט האט א גוי וואס פאררעכט קליינע צעבראכענע זאכן אריינגעקלאפט אויפ'ן טיר פון בעל שם טוב און געפרעגט: "אפשר איז דא עפעס צו פאררעכטן דא?!", דער בעל שם טוב האט אים געענטפערט מיט א שמייכל "קענסט גיין, ביי מיר איז ברוך ה' אלעס פארראכטן, עס איז גארנישט דא צו פאררעכטן דא", דער גוי איז אבער נישט געווען צופרידן, ער האט ווייטער

געפרעגט: "אפשר איז דער טיש אביסל צעבראכן און איך קען עס פאררעכטן?!", זאגט דער בעל שם טוב: "גיין, דער טיש איז ברוך ה' זייער גוט, עס איז גארנישט צעבראכן", דער גוי פראגעט ווייטער: "אפשר איז דער בעט אביסל צעבראכן?!", זאגט דער בעל שם טוב: "גיין, דער בעט איז ברוך ה' אויך זייער פייך", דער גוי לאזט נישט אפ, ער פראגעט ווייטער: "אבער דאך, קוק גוט איבער, אפשר איז דא עפעס וואס מען דארף דא פאררעכטן?" דער בעל שם טוב ענטפערט אים ווייטער: "קענסט גיין, איך האב שוין אלעס איבערגעקוקט און אלעס איז ברוך ה' פארראכטן אויפ'ן בעסטן אופן" דער גוי איז זיך אנוועקגעגאנגען פון דאך מיט עגמת נפש.

רופט זיך אן דער בעל שם טוב צו דעם גאון וואס האט מיטגעהאלטן די גאנצע מעשה: "איך זאנק און איך לויב דעם אייבערשטן וואס האט מיר צוגעשיקט דעם גוי, ער איז דאך מיין מוסר ספר, ער איז מיר געקומען דערמאנען אז איך זאל מיר נאכאמאל גוט איבערטראכטן אויב איך בין גוט, אויב איך פיר זיך אויף ווי עס דארף צו זיין, און איך האב אים געענטפערט אז ביי מיר איז ברוך ה' אלעס פארראכטן, ער האט אבער נישט אפגעלאזט, ער האט נאר געוואלט איך זאל גוט איבערקוקן אויב אלעס איז טאקע ווי עס דארף צו זיין, אבער ברוך ה' איך בין אינגאנצן פארראכטן, עס פעלט מיר גארנישט."

דער בעל שם טוב האט אויסגעפירט און געזאגט צום גאון: "יעצט זעט איר דאך קלאר אז דער אייבערשטער קען שיקן א גוי פאר א שליח מיד צו דערמאנען תשובה צו טון!"

דו קענסט, נאר דו ווילסט נישט ווען דער גאון האט געהערט די ווערטער פונעם בעל שם טוב איז ער געווארן זייער ברוגז און געזאגט: "אלעס קען איך נאך אונגעמען פון אייך, דאס וואס איר זאגט אז אלעס איז דער אייבערשטער, און קיין שום זאך פאסירט נישט אויף דער וועלט אן דעם אייבערשטן, דאס וואס איר זאגט אבער אז אפילו א טמאנער גוי קען זיין א שליח פונעם אייבערשטן, דאס קען

איך נישט אונגעמען!"

ענטפערט אים דער בעל שם טוב: "קענען, קענסטו דאס אונגעמען, נאר דו ווילסט נישט; אויב וועסטו וועלן, וועסטו קענען!"

אויפ'ן וועג אהיים שטעלט א גוי אפ דעם וואגן פונעם גאון און זאגט וויינענדיג: "אפשר קענט איר מיר קומען העלפן, מיין וואגן מיט'ן פערד האט זיך איבערגעדרייט, אלע פרוכט האבן זיך אויסגעגאסן, ביטע קומט מיר העלפן צוריק אויפצושטעלן דעם וואגן."

זאגט אים דער גאון: "דו זעסט נישט אז איך בין אן אלטער שוואכער מענטש? איך קען דיר נישט העלפן אויפהייבן א פערד און וואגן", דער גוי האט זיך אויפגערעגט און געשריגן: "קענען, קענסטו מיר העלפן, נאר דו ווילסט נישט העלפן!", ווען דער גאון האט געהערט די ווערטער האט ער געטראכט צו זיך, די זעלבע ווערטער האב איך דאך געהערט פונעם בעל שם טוב אפאר מינוט צוריק, יעצט הער איך דאך ממש א שליחות פון הימל דורך א גוי, ער איז געווארן זייער איבערגענומען, ער האט באשלאסן אז ער וועט ווארטן ביז עס קומט נאך א וואגן וואס וועט העלפן דעם גוי, און נאכדעם וועט ער גלייך צוריק פארן צום בעל שם טוב, ווייל יעצט האט אים דער

אייבערשטער געזאגט דורך דעם גוי אז ער קען יא נאר ער וויל נישט, ממילא קען ער יא גלייבן דעם בעל שם טוב אז אלעס איז דער אייבערשטער.

ער איז צוריקגעפארן צום בעל שם טוב, דער בעל שם טוב האט שוין געווארט אויף אים אינדרויסן, און אים געזאגט מיט א שמייכל: "ביזט שוין מן הסתם אויך געוואויר געווארן וואס אסאך אנדערע האבן זיך שוין אויסגעלערנט אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער". דער גאון איז שוין דארט געבליבן לערנען ביים הייליגן בעל שם טוב און איז געווארן פון זיינע גרויסע תלמידים, און שפעטער אויך אויסגעלערנט פאר זיינע תלמידים אז אלעס איז דער אייבערשטער.

די נסיעה קיין ארץ ישראל

דער הייליגער בעל שם טוב האט געזען דאךט וואו ער האט געזען און ער האט

פארשטאנען די גרויסקייט פונעם הייליגן צדיק דער אור החיים הקדוש, וואס איז געווען זייער גרויס, ער האט געהערט יעדע נאכט תורה פונעם אייבערשטן אליין, עס פלעגן קומען צו אים אסאך נשמות און ער האט געהאט א קלארע רוח הקודש.

דער בעל שם טוב האט גערעדט זייער גרויס פון אים, ער האט געזאגט אז זיין נשמה איז פון די רוח דאצילות פון דוד המלך און ער, דער בעל שם טוב אליין, קומט פון די נפש דאצילות פון דוד המלך, דערפאר האט דער בעל שם טוב זייער שטארק געוואלט אים טרעפן, ווייל אזוי וועלן זיי צוזאמען קענען אויף אראפ ברענגן די נשמה דאצילות פון דוד המלך און אזוי אויף די חיה און היחידה דאצילות, און אזוי וועט משיח קומען און עס וועט זיין די גאולה. דער בעל שם טוב האט באשלאסן אז ער מוז פארן קיין ארץ ישראל אים צו טרעפן.

דער הייליגער בעל שם טוב פלעגט זאגן: "ווען איך קום אן ערגעץ אויבן אין הימל, טרעף איך שוין דארט דעם ספרדי" מיינענדיג מיט דעם, דעם הייליגן אור החיים הקדוש.

דער הייליגער בעל שם טוב האט געשיקט א בריוו צו זיין שוואגער ר' גרשון קיטעווער זי"ע, וואס האט געוואוינט אין ארץ ישראל, אז ער זאל פרעגן דעם אור החיים הקדוש אויב ער זאל פארן אויף ארץ ישראל, דער אור החיים הקדוש האט צוריקגעענטפערט אז עס לוינט נישט אז ער זאל קומען, ווייל עס קען זיין א סכנה, דער בעל שם טוב האט אבער נישט געוואלט ווארטן ביז דער בריוו קומט צוריק, נאר ער האט זיך גלייך ארויסגעלאזט אויפן וועג, און ווען דער בריוו איז אנגעקומען איז שוין דער בעל שם טוב געווען אינמיטן וועג.

דער בעל שם טוב האט אפגעמאכט אז ער מוז זיין אין ארץ ישראל פאר יעדע

פרייז, ער האט מיטגענומען מיט זיך זיין טאכטער אדל מיט זיין סופר רבי צבי ז"ל און זיי האבן אנגעהויבן פארן פון שטאט צו שטאט פון דארף צו דארף ביז זיי זענען אנגעקומען צו די שטאט אדעס, וואס דארט איז געווען דער בארטן פונעם שווארצן ים, פון דארט האבן זיי גענומען א שיף קיין טערקיי און זיי זענען אנגעקומען צו די שטאט אינסטאנבול ממש פאר פסח.

דארט אין אינסטאנבול איז געווען אן הכנסת אורחים, א גרויסע הויז פון צוויי שטאקן, די אונטערשטע שטאק איז געווען אמזיסט פאר ארימעלייט און ארחי פרחי

~ שידוכים, שלום בית, און פרנסה ~

חז"ל זאגן (סוטה ב.) קשה וזוגו של אדם בקריעת ים סוף, און אויך (פסחים קה.) קשה פרנסתו של אדם בקריעת ים סוף, א שידוך און פרנסה זענען אזוי שווער ווי קריעת ים סוף.

אין דעם מאג שביעי של פסח, האט דאך דער אייבערשטער געשפאלטן דעם ים פאר די אידישע קינדער, קומט אויס אז אין דעם מאג איז זייער מסוגל צו בעמן פאר די זאכן וואס זענען אזוי שווער ווי קריעת ים סוף, ווייל אין דעם מאג איז דאס דאך געווארן גרינג.

דערפאר דארף א בחור אויסגיין דעם מאג צו מתפלל זיין פאר א גוטע שידוך, און ווער עס האט שוין זוכה געווען חתונה צו האבן דארף מתפלל זיין פאר שלום בית, און אזוי אויך פאר פרנסה בריוו.

די תפלות וואס מען בעט אין דעם היינטיגן מאג, איז זייער שטארק מסוגל צו פועלן אלעס גומס ביים אייבערשטן.
(שיחות מזהב"א ש חלק מ"ו ערך שביעי של פסח)

וואס זענען דארט איינגעשטאנען, און אין די אויבערשטע שטאק זענען איינגעשטאנען די חשובע אידן מיט צשירים.

דער בעל שם טוב איז דארט אנגעקומען פלוזלינג מיט זיין טאכטער און מיט זיין תלמוד דער סופר, קיינער האט זיי נישט געקענט, און אויך האבן זיי נישט געהאט קיין שום געלט מיט זיך, ווייל זיי האבן זיך זייער געיאגט ארויסצופארן און זיי האבן גארנישט מיטגענומען, זיי האבן זיך פארלאזט אויפן אייבערשטן, זיי וועלן שוין בעטן דעם אייבערשטן ווען זיי וועלן עפעס

דארפן, און דערפאר האט מען זיי פלאצירט אין די אונטערשטע שטאק מיט די ארימעלייט.

דעם בעל שם טוב האט גארנישט אינטערעסירט, ער האט געוואוסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל האבן אויף פסח צו מאכן, ער האט געגלייבט אז דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן, ער איז געגאנגען אין בית המדרש לערנען און דאווענען, אבער פאר די טאכטער די צדיקת אדל האט דאס זייער געשטערט, ווייל זיי האבן נישט געהאט קיין איין פרוטה צו קויפן זאכן פאר פסח, אפילו נישט קיין פרישע וועש לכבוד יום טוב.

עס איז שוין אנגעקומען א טאג פאר פסח, די צדיקת אדל האט גענומען די איין העמד פון איר טאטן און איז געגאנגען צום ים עס אויסצואוואשן, אז דער בעל שם טוב זאל כאטש האבן א פרישע העמד אויף יום טוב, זי איז געזעסן ביים ים און געוואשן דעם העמד, און אין די זעלבע צייט געוויינט צום אייבערשטן אז זיי זאלן האבן עפעס אויף פסח, אינצווישן איז אנגעקומען א גרויסע ווינט און ארויסגעבלאזן די העמד פון איר הענט, אזוי אז אפילו א העמד האט זי שוין אויף נישט געהאט פאר איר טאטן, זי האט אנגעהויבן זייער וויינען און זיך בעטן ביים אייבערשטן: "הייליגער באשעפער, מיר זענען דא אין א פרעמדע לאנד, מארגן איז שוין פסח און מיר האבן נאכנישט קיין מצות און וויין און אנדערע זאכן אויף יום טוב, און לעצט האב איך שוין פארלוירן די לעצטע העמד אויך, באשעפער העלף מיר!"

אזוי רעדנדיג צום אייבערשטן איז דורכגעפארן א וואגן מיט א פאר-פאלק, א מאן און א ווייב, און זיי זעען ווי א פרוי זיצט און וויינט, האבן זיי אפגעשטעלט דעם וואגן און איר געפרעגט: "ווער

ביזטו? און פארנוואס ווייניסטו?“, האט זי געענטפערט אז זי איז א טאקטער פונעם בעל שם טוב, און זיי קענען נישט קיינעם דא און זיי האבן גארנישט אויף פסח, און זי זיצט דא און זי בעט דעם אייבערשטן אז ער זאל זיי העלפן.

די פאר-פאלק זענען געווארן זייער פרייליך ווען זיי האבן געהערט אז זי איז א טאקטער פון בעל שם טוב און זיי האבן איר ארויף גערופן אויפן וואגן, זי איז ארויף געגאנגען, און זיי האבן איר געזאגט אז זי דארף זיך גארנישט זארגן, “דער אייבערשטער האט אויסגעהערט דיין תפלה, מיר האבן צוגעגרייט אלע גוטע זאכן פאר יום טוב, עסן און טרינקען און נייע וועש און וואס דו ווילסט, איר וועט האבן א פרייליכן יום טוב“, זיי האבן איר ארויפגעברענגט צו די אויבערשטע שטאק פון די הכנסת אורחים, זיי האבן איר געהאלפן ארויפשלעפן אלע זייערע זאכן צו די אויבערשטע שטאק צו זייער שטוב, און זיי האבן צוגעגרייט א הערליכע סדר טיש ווי עס פאסט פאר א קעניג.

דער בעל שם טוב מאכט מופתים

ווער איז געווען די פאר-פאלק? אין די צייט ווען דער בעל שם טוב איז געווען אין די שטאט מעזעביזש און ער האט אויסגעלערנט פאר יעדן צו רעדן צום צום אייבערשטן און צוביסלעך האט עס אנגעהויבן אריינצוגיין אין די וועלט, מען האט אנגעהויבן שמועסן אז דער בעל שם טוב רעדט נאר פונעם אייבערשטן, יעדע צרה וואס מען קומט אים דערציילן זאגט ער אז מען זאל נאר בעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער העלפט, און מען זעט גאר גרויסע ישועות ביי אים, קראנקע ווערן געזונט, ארימעלייט באקומען געלט, מענטשן וואס האבן נישט קיין קינדער ווערן געהאלפן, און אזוי ווייטער.

אין די שטאט בערלין, די הויפט שטאט פון דייטשלאנד, האט געוואוינט א פאר-פאלק וואס זענען געווען זייער רייך, זיי האבן געהאט גרויסע פאלאצן און אסאך געלט, זיי האבן אבער נישט געהאט קיין קינדער, זיי האבן נישט געוואוסט אז די איינציגסטע עצה איז נאר צו בעטן דעם אייבערשטן, זיי זענען ארומגעלאפן צו אלע גרויסע דאקטורים קיינער האט זיי

אבער נישט געקענט העלפן, אלע דאקטורים האבן זיי געזאגט אז עס איז נישט מעגליך זיי זאלן האבן קינדער, און זיי זאלן פארגעסן דערפון, דאס האט זיי זייער געשטערט, זיי זענען געווען זייער טרויעריג.

איינמאל האט צו זיי אריינגעקלאפט א איד נאך צדקה, דער איד האט געזען ווי די פאר-פאלק זענען זייער טרויעריג האט ער זיי געפרעגט: “פארנוואס זענט איר אזוי טרויעריג? וואס פעלט אייך דען? איר האט דאך אזויפיל געלט און אעלכע מעכטיגע פאלאצן?“, האבן זיי געענטפערט: “וואס האבן מיר פון די גאנצע געלט, אין די צייט וואס מיר האבן נישט זוכה געווען צו האבן קינדער, און עס איז בכלל נישט מעגליך אז מיר זאלן האבן קינדער“, האט זיי דער גבאי צדקה געזאגט: “איר זאלט וויסן אז אין די שטעטעלע מעזעביזש אין אויפרייגע וואוינט א גרויסער צדיק וואס איז נישט דא זייניס גלייכן אין די וועלט, ער הייסט רבי ישראל בעל שם טוב און ער מאכט געוואלדיגע מופתים, אסאך אידן זענען שוין געהאלפן געווארן מיט קינדער ביי אים, איך וואלט אייך געראטן איר זאלט אריבערפארן צו אים און בעטן א ברכה, ער האט זיי שטארק צוגערעדט זיי זאלן פארן, ער האט זיי געזאגט: “וואס קענט איר דען פארלידן? כאפט אייך אריבער און איר וועט געהאלפן ווערן!“

זיי האבן אנגענומען זיינע ווערטער און זיי האבן באשלאסן צו פארן צום בעל שם טוב, אזוי ווי עס איז שוין אבער געווען נאנט צו פסח, האבן זיי זיך איינגעפאקט צו עסן פאר א גאנצע פסח, מצות, וויין, פיש, און פלייש, און אלעס גוטס, אז אויב בלייבן זיי אינמיטן וועג אויף פסח, זאלן זיי נישט דארפן צוקומען צו מענטשן, נאר פארקערט, זיי זאלן נאך קענען געבן פאר אנדערע, און אזוי האבן זיי זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג קיין מעזעביזש. נאך א לאנגע שווערע רייזע זענען זיי אנגעקומען קיין מעזעביזש, זיי האבן זיך גלייך נאכגעפרעגט ווי דער בעל שם טוב וואוינט, מען האט זיי אבער געזאגט אז דער בעל שם טוב איז די וואך אנוועקגעפארן פון מעזעביזש אויפן וועג

קיין ארץ ישראל, און מען האט זיי געוויזן דער וועג וואו דער בעל שם טוב איז געפארן, האבן זיי געטראכט אזוי ווי זיי זענען שוין סיי ווי געפארן אזא לאנגע וועג ביז דא צו באקומען א ברכה פונעם בעל שם טוב, וועלן זיי שוין ווייטער נאכפארן דעם בעל שם טוב פדי אים צו כאפן און באקומען פון אים א ברכה אויף קינדער.

זיי האבן אנגעהויבן פארן פון דארף צו דארף און פון שטאט צו שטאט, וואו זיי זענען אבער נאר אנגעקומען האט מען זיי געזאגט אז דער בעל שם טוב איז יעצט געווען און ער איז ממש יעצט אנוועקגעפארן, לויפט אים נאך וועט איר אים אפער נאך כאפן. זענען זיי אזוי נאכגעפארן דעם בעל שם טוב א גאנצן צייט ביז זיי זענען אנגעקומען קיין אדעס צום ים, און דארט האט מען זיי געזאגט אז דער בעל שם טוב איז יעצט ארויסגעפארן מיט א שיף קיין טערקיי, זענען זיי גלייך אויף ארויפגעגאנגען אויף א שיף מיט אלע זייערע פעקלעך אויף פסח, זיי זענען געפארן קיין טערקיי, און זענען אנגעקומען קיין אינסטאנבול, זיי זענען גלייך צוגעפארן צו די הכנסת אורחים און זיי האבן גענומען א שטוב אויף די אויבערשטע שטאק ווי די עשירים שטייען איין און האבן זיך צוגעגרייט אויף פסח.

זיי האבן זיך אנגעהויבן נאכפארגען וואו דער בעל שם טוב איז, קיינער האט אבער נישט געוואוסט ווער דאס איז, זיי זענען געגאנגען צווישן די ארימעלייט און זיך נאכגעפרעגט אויב איינער האט געזען א אשכנזישער חכם פון אויסלאנד אבער קיינער האט זיי נישט געקענט העלפן. ווען עס איז אנגעקומען ערב פסח, זיי זענען שוין גרייט צום יום טוב, האבן זיי זיך ארויסגעלאזט אויף א שפאציר אין שטאט, אפער דאך וועלן זיי געוואוירן ווערן וואו דער בעל שם טוב געפונט זיך, עס קען דאך נישט זיין אז קיינער ווייסט נישט וואו ער איז, און אזוי זענען זיי אנגעקומען צום בארטן פון ים און דארט געטראפן א פרוי וויינען, און זי דערציילט זיי אז זי איז א טאקטער פון בעל שם טוב, דערפאר זענען זיי געווארן זייער פרייליך און האבן איר איינגעלאדענט זי זאל קומען צו זיי אויף פסח מיט איר הייליגן טאטן.

די סדר נאכט אין אינסטאנבול אדל, די טאכטער פונעם בעל שם טוב, אפילו זי האט געוויינט אז זי האט נישט אויף פסח, האט זי אבער געגלייבט אז דער אייבערשטער וועט זיכער העלפן, זי האט נאר נישט געוואוסט ווי אזוי, אבער דער אייבערשטער האט געהאלפן אז זי האט געטראפן די פאר-פאלק וואס האט זיי אריין גענומען אויף פסח.

דער בעל שם טוב איז ווייטער געווען אין בית המדרש, ער האט זיך בכלל נישט געזארגט, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן, און ער האט געגלייבט אז דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן, ער איז געבליבן אין בית המדרש צו מנחה און דערנאך צו מעריב.

נאכן דאווענען האט שוין זיין טאכטער אים אפגעווארט אינדרויסן, און אים גלייך געפירט צו די אויבערשטע שטאק אין די הכנסת אורחים וואו עס איז שוין געווען צוגעגרייט א הערליכע סדר טיש, און אלע האבן שוין געווארט אויפן בעל שם טוב, דער בעל שם טוב האט גארנישט געפרעגט נאר ער האט זיך גלייך געזעצט אויבן און אנגעהויבן פירן דעם סדר מיט גרויס פרייד, ער האט געזאגט די הגדה, און אויף געזאגט אסאך תורה וואס דאס האט גענומען א לאנגע צייט.

ווען מען איז אנגעקומען צו שלחן עזרה, האט דער בעל שם טוב אנגעהויבן עסן די סעודה מיט גרויס פרייד, און דעמאלט האט ער זיך אויסגעדרייט צו די פאר-פאלק און זיי געזאגט: "אייך ווייס אז איר זענט געקומען דא ווייל איר האט נישט קיין קינדער, דערפאר וואונטש איך אייך אן אז אין דעם זכות וואס איר האט מיר צוגעשטעלט אויף יום טוב וועט איר געהאלפן ווערן מיט א קינד!"

גלייך ווען דער בעל שם טוב האט ארויסגעזאגט די ווערטער איז ער געווארן ווייס ווי די וואנט, ער האט אראפגעלייגט זיין קאפ פאר א שטיק צייט ביז ער איז פלוצלינג אויפגעשפרינגען פון פלאץ מיט פרייד און אויסגערופן: "וועל איך דינען דעם אייבערשטן אן עולם הבא!", און ער האט אנגעהויבן טאנצן מיט גרויס פרייד.

זיין טאכטער אדל האט שפעטער געזאגט די פשט דערפון, אז אזוי ווי די

פאר-פאלק האט נישט געקענט האבן קיין קינדער, און ווען דער בעל שם טוב האט זיי אנגעוואונטשן אז זיי זאלן האבן א קינד האט געמוזט געשען א גרויסע נס ארויס פון דרך הטבע, דערפאר האט מען אויסגערופן אין הימל אז דער בעל שם טוב האט פארלוירן זיין עולם הבא, ווען דער בעל שם טוב האט דאס געהערט איז ער געווארן זייער דערשראקן, ביז ער האט אפגעמאכט אז ער וועט דינען דעם אייבערשטן אן עולם הבא, און ער האט אנגעהויבן טאנצן פאר פרייד אז ער גייט שוין יעצט דינען דעם אייבערשטן אן עולם הבא, נאר פארן אייבערשטן אליין, פארשטייט זיך אבער אז אין דעם זכות האט ער צוריק באקומען זיין גאנצע עולם הבא און נאך מער.

דער בעל שם טוב האט געבענטשט ברכת המזון און ווייטער געפירט דעם סדר ביז מען איז אנגעקומען צו הלל הגדול.

לעושה נפלאות גדולות לכהו

ווען דער בעל שם טוב איז אנגעקומען צו דעם פסוק "לעושה נפלאות גדולות לכהו", האט ער אנגעהויבן איבערצוהזיין דעם פסוק איין מאל און נאכאמאל מיט א וויינענדיגע קול, ער איז איבערגעגאנגען דעם פסוק אן א שיעור מאל מיט א בעטענדיגע וויינענדיגע ניגון נאכאמאל און נאכאמאל אן א שיעור, ביז צוביסלעך איז דער עושר איינגעשלאפן און אויף זיין ווייב, נאכדעם איז רבי צבי דער סופר אויף איינגעשלאפן און נאכדעם די צדיקת אדל, דער בעל שם טוב געבט אבער נישט אויף, ער זינגט איבער דעם פסוק נאכאמאל און נאכאמאל אן א שיעור מאל.

דער סולטאן פון טערקיי

דער סולטאן, דאס מיינט דער קעניג, פון טערקיי איז געווען זייער א גוטער קעניג, ער פלעגט זיך פירן אז פון צייט צו צייט איז ער ארויסגעגאנגען פון זיין פאלאץ פארשטעלט ווי א פשוטי'ער מענטש און ער האט זיך ארום געדרייט צווישן מענטשן און געזען וואס עס פעלט פאר זיינע מענטשן, דערנאך איז ער אהיימגעגאנגען און זיי ארויסגעהאלפן, פאר איינעם האט ער געשיקט געלט, פאר איינעם א דאקטער, און אזוי ווייטער, און קיינער האט נישט געוואוסט פון וואו ער

ווייסט וואס עס פעלט פאר יעדן. ער האט זיך אזוי געפירט יארן לאנג, ביז איינמאל ווען ער איז אזוי ארום געגאנגען פארשטעלטערהייט האבן אים רויבערס געכאפט, זיי האבן נישט געוואוסט אז ער איז דער קעניג, זיי האבן אים סתם אזוי געכאפט און צוגענומען זיין געלט, און דערנאך האבן זיי אים געוואלט הרגענען.

דער קעניג האט זיך געוואנדן צו זיי און געזאגט: "עס איז א שאד אז איר זאלט מיר הרגענען ווייל איר קענט מאכן פון מיר אסאך געלט, איך בין א גרויסער מומחה אין מאכן טעפיקער (קארפעטס), איך קען מאכן זייער שיינע טעפיקער, און די טעפיקער קענט איר פארקויפן און פון דעם מאכן אסאך געלט", דער פלאן איז געפאלן פאר די רויבערס און זיי האבן אים געטראגן צו זייער באהעלטעניש און אים געברענגט די זאכן וואס ער האט געדארפט דערפאר, און ער האט אנגעהויבן מאכן טעפיקער.

אינצווישן איז געווארן א גרויסע טומל אין שטאט אז דער קעניג איז פארלוירן, מען האט אים ארום געזוכט, מען האט אים אבער נישט געקענט טרעפן, ווי דער ערד וואלט אים איינגעשלינגען.

ווען דער קעניג האט געענדיגט מאכן דעם ערשטן טעפיק, האט ער אונטערגעשריבן אין דער זייט די ערשטע אות פון זיין נאמען, ער האט גערופן די רויבערס און זיי געזאגט: "נעמט דעם טעפיק און גייט צו דעם אידישן וויין סוחר און איר זאלט עס אים פארקויפן נאר פאר גאר טייער געלט, איר זאלט נישט מסכים זיין עס צו פארקויפן פאר א ביליגערע פרייז בשום אופן.

דער מענטש צו וועם דער קעניג האט געשיקט איז געווען א איד וואס האט געהאנדלט מיט וויין, ער פלעגט צושטעלן די וויין פארן קעניג'ס פאלאץ, און ער איז געווען זייער גוט מיטן קעניג.

די רויבער זענען ארויס מיט דעם טעפיק, זיי האבן עס פרוכירט צו פארקויפן קודם אויף אנדערע פלעצער אבער קיינער האט עס נישט געוואלט אפקויפן פאר אזא טייערע פרייז, עס איז נישט ווערד געווען אזויפיל, ביז זיי זענען

אָנגעקומען צו דעם וויין סוחר און האָבן אים אָנגעטראָגן צו קויפֿן דעם טעפּיף פֿאַר טייער געלט, דער סוחר האט זיך זייער געוואונדערט פֿאַרוואס זיי בעטן אזוי סאָך געלט, ער האט פֿאַטראַכט דעם טעפּיף און פֿאַמערקט ווי אין די זייט איז אונטערגעשריבן די ערשטע אות פֿונעם קעניג'ס נאָמען, ער האט שוין געהאט געהערט אז דער קעניג איז פֿאַרלוירן, איז אים אַיינגעפֿאַלן אָפֿשער האט דער טעפּיף עפֿעס צו טון מיט דעם, ער האט געזאָגט פֿאַר די רויפֿער: "איך זע אַז דאָס איז זייער אַ גוטע טעפּיף און איך בין גרייט עס אָפֿצוקויפֿן פֿאַר טייער געלט, און איך וויל אַז איר זאלט מיר ברענגן נאָך אַסאַך פֿון די סאַרט טעפּיכער. די רויפֿערס זענען צוריקגעגאַנגען צו זייער געפֿאַנגענעם, דער קעניג, און אים דערצייילט אַז זיי האָבן מצליח געווען, דער וויין סוחר האט עס אָפֿגעקויפֿט פֿאַר טייער געלט און ער דאַרף נאָך פֿון די סאַרט, דער קעניג האט זיך געפֿריידט און אָנגעהויבן מאַכן נאָך אַסאַך פֿון די טעפּיכער און יעדעס מאל האט ער אַריין געשריבן נאָך אַיין אות פֿון זיין נאָמען. עס איז נישט אַריבער אַ לאַנגע צייט און דער וויין סוחר האט געכאַפֿט וואס דאָ גייט פֿאַר אַז דער קעניג איז געפֿאַנגען ביי די מענטשן וואס קומען אים פֿאַרקויפֿן די טעפּיכער, ער האט עס שְנַעל אַיבערגעגעבן פֿאַר די פֿאַליציי און זיי זענען שטילערהייט נאַכגעגאַנגען די רויפֿער ביז מען האט געכאַפֿט זייער פֿאַהעלטעניש און דאַרט האָבן זיי געטראָפֿן דעם קעניג און אים פֿאַפֿרייט.

גלייך נאַכדעם האט דער קעניג געלאָזט רופן דעם וויין סוחר און זיך זייער שטאַרק פֿאַדאַנקט פֿאַר אים פֿאַר'ן ראַטעווען זיין לעבן, און אים געפֿרעגט: "זאַג מיר וואס איך קען דיר פֿאַצאלן פֿאַר די גרויסע טובה וואס דו האַסט מיר געטון אַז דו האַסט אַ גוטע טעפּיף און איך בין גרייט עס אָפֿצוקויפֿן פֿאַר טייער געלט, און איך וויל אַז איר זאלט מיר ברענגן נאָך אַסאַך פֿון די סאַרט טעפּיכער. די רויפֿערס זענען צוריקגעגאַנגען צו זייער געפֿאַנגענעם, דער קעניג, און אים דערצייילט אַז זיי האָבן מצליח געווען, דער וויין סוחר האט עס אָפֿגעקויפֿט פֿאַר טייער געלט און ער דאַרף נאָך פֿון די סאַרט, דער קעניג האט זיך געפֿריידט און אָנגעהויבן מאַכן נאָך אַסאַך פֿון די טעפּיכער און יעדעס מאל האט ער אַריין געשריבן נאָך אַיין אות פֿון זיין נאָמען. עס איז נישט אַריבער אַ לאַנגע צייט און דער וויין סוחר האט געכאַפֿט וואס דאָ גייט פֿאַר אַז דער קעניג איז געפֿאַנגען ביי די מענטשן וואס קומען אים פֿאַרקויפֿן די טעפּיכער, ער האט עס שְנַעל אַיבערגעגעבן פֿאַר די פֿאַליציי און זיי זענען שטילערהייט נאַכגעגאַנגען די רויפֿער ביז מען האט געכאַפֿט זייער פֿאַהעלטעניש און דאַרט האָבן זיי געטראָפֿן דעם קעניג און אים פֿאַפֿרייט.

גלייך נאַכדעם האט דער קעניג געלאָזט רופן דעם וויין סוחר און זיך זייער שטאַרק פֿאַדאַנקט פֿאַר אים פֿאַר'ן ראַטעווען זיין לעבן, און אים געפֿרעגט: "זאַג מיר וואס איך קען דיר פֿאַצאלן פֿאַר די גרויסע טובה וואס דו האַסט מיר געטון אַז דו האַסט אַ גוטע טעפּיף און איך בין גרייט עס אָפֿצוקויפֿן פֿאַר טייער געלט, און איך וויל אַז איר זאלט מיר ברענגן נאָך אַסאַך פֿון די סאַרט טעפּיכער. די רויפֿערס זענען צוריקגעגאַנגען צו זייער געפֿאַנגענעם, דער קעניג, און אים דערצייילט אַז זיי האָבן מצליח געווען, דער וויין סוחר האט עס אָפֿגעקויפֿט פֿאַר טייער געלט און ער דאַרף נאָך פֿון די סאַרט, דער קעניג האט זיך געפֿריידט און אָנגעהויבן מאַכן נאָך אַסאַך פֿון די טעפּיכער און יעדעס מאל האט ער אַריין געשריבן נאָך אַיין אות פֿון זיין נאָמען. עס איז נישט אַריבער אַ לאַנגע צייט און דער וויין סוחר האט געכאַפֿט וואס דאָ גייט פֿאַר אַז דער קעניג איז געפֿאַנגען ביי די מענטשן וואס קומען אים פֿאַרקויפֿן די טעפּיכער, ער האט עס שְנַעל אַיבערגעגעבן פֿאַר די פֿאַליציי און זיי זענען שטילערהייט נאַכגעגאַנגען די רויפֿער ביז מען האט געכאַפֿט זייער פֿאַהעלטעניש און דאַרט האָבן זיי געטראָפֿן דעם קעניג און אים פֿאַפֿרייט.

געראטעוועט מיין לעבן?"

דער וויין סוחר האט געענטפֿערט פֿאַר'ן קעניג: "איך דאַרף גאַרנישט, איך האב ברויך ה' פֿון אלעם גוטן, איין טובה וויל איך נאַר בעטן פֿונעם קעניג אַז איך זאל פֿאַקומען אַ "רשות-צעטל" אַז ווען איך וויל זאל איך קענען אַריינקומען אין קעניג'ס פֿאַלאַץ, איך וועל קיינמאל נישט דאַרפֿן זיך אַיינמעלדן פֿון פֿאַראַויס."

דער קעניג האט מספּים געווען און אים געגעבן אַ צעטל אַז ער און זיינע קינדער ביז אלע דורות קענען שטענדיג

~ איך וויל הערן דיין קול ~

דער מדרש דערצייילט (שמות רבה כא, ה) אַז ווען די אידן האָבן געאַרבעט שווער אין מצרים, די מצרים האָבן זיי געפֿייניגט, האָבן זיי אויפֿגעהויבן די אויגן צום אייבערשטן און געשריגן צו אים, און דער אייבערשטער האט זיי געהאַלפֿן און אַרויסגענומען פֿון מצרים מיט זיין שטאַרקע האַנט, אָבער נאַכדעם וואס זיי זענען אַרויס, האָבן זיי שוין נישט גערעכט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט דאָך געוואלט הערן זייער קול נאַכאַמאל, וואס האט ער געטון? ער האט אָנגעהייצט פֿרעה אַז ער זאל זיי נאַכלויפֿן, און אזוי האָבן זיי ווייטער געשריגן צום אייבערשטן. זעט מען פֿון דעם אַ געוואלדיגע התחזקות פֿאַר יעדן איד, אַז אלע צרות וואס אַ מענטש האט און נאַר ווייל דער אייבערשטער וויל הערן זיין קול, און ווי נאַר ער וועט עפֿענען די מויל און הערן צום אייבערשטן וועט ער געהאַלפֿן ווערן.

ווען אַ מענטש האט אַביסל שגל און ישוב הדעת, קען ער זיך איינשפֿאַרן אַסאַך צרות, ער הייבט שוין אָן צו הערן צום אייבערשטן, ער ווארט נישט ביז די צרות קומען, ער נאַנקט און לויבט דעם אייבערשטן אויף די גומע זאַכן וואס ער האט, און אזוי דאַרף ער נישט פֿאַקומען קיין צרות צו עפֿענען זיין מויל צום אייבערשטן.

(שיחות מוהר"ש חלק מ"ו ערך שביעי של פסח)

אַריינקומען אין פֿאַלאַץ, אַפּילו נאַכדעם וואס דער קעניג וועט שטאַרבן, וועלן זיי אייביג קענען אַריינקומען אינעם קעניג'ס פֿאַלאַץ, ווען זיי ווילן בייטאָג צי ביינאַכט. זאַרן זענען אַריבער, דער קעניג איז געשטאַרבן און זיין זון האט אים איבערגענומען, דער וויין סוחר איז אויך געשטאַרבן און זיין זון האט אים איבערגענומען די וויין געשעפט און אויך די רשות צעטל פֿונעם קעניג אַריינצוגיין ווען ער וויל אין קעניג'ס פֿאַלאַץ. דער גייער קעניג האט זיך שוין נישט

געהאַלטן אזוי נאַנט מיט דעם גייער וויין סוחר אָבער די מאַמע פֿונעם קעניג האט זיך נאַנט געהאַלטן מיט די משפּחה פֿונעם וויין סוחר וואס האט געראַטעוועט איר מאַן.

פֿאַרטרייבן די אידן

דער גייער קעניג האט געהאַט אַן עצה-געבער אַ גרויסער רשע וואס האט זייער פֿיינט געהאַט אידן, ער איז געווען אַ קריסט, אָבער אזוי ווי אין יענע צייט האָבן אין טערקיי געוואוינט נאַר מוסולמענער, און די מוסולמענער האָבן פֿיינט די קריסטן, דעריבער האט זיך דער ראַטגעבער פֿאַרשטעלט ווי אַ מוסולמענער, ער האט נישט אויסגעזאָגט אַז ער איז אַ קריסט.

דער ראַטגעבער פֿלעגט אייביג אָנרעדן דעם קעניג קעגן אידן, ביז זיינע ווערטער האָבן אָנגעהויבן אַריינצוגיין אינעם קעניג'ס קאַפּ, און ער האט אויך אָנגעהויבן פֿיינט האָבן אידן, ביז זיי האָבן אָפֿגעמאַכט צווישן זיך אַז זיי גייען אַרויסטרייבן אלע אידן פֿון אינסטאַנבול, זיי האָבן אָפֿגעשמועסט אַז זיי גייען דאָס טון אינעם ערשטן טאַג פֿסח אינדערפֿרי, מען וועט פֿלוצלינג אויסרופן אַז אלע אידן מוזן שוין פֿאַרלאָזן אינסטאַנבול און איבערלאָזן נאָך זיך זייער גאַנצע פֿאַרמעגן, ווער עס וועט נישט פֿאַלגן וועט מען הרג'ענען.

דער ראַטגעבער מיט'ן קעניג האָבן זיך דאָס שטילערהייט אָפֿגעשמועסט און נאַר זיי צוויי האָבן געוואוסט פֿון דעם.

דער חלום פֿסח ביינאַכט

יענעם סדר נאַכט, אַ נאַכט פֿאַר מען האט געדאַרפֿט אויספֿירן די ביטערע גזירה, דער זון פֿונעם וויין סוחר גייט שלאָפֿן נאַכ'ן סדר, און ער חלומ'ט ווי זיין טאטע קומט צו אים און זאָגט אים: "מיין קינד, זאַלסט וויסן אַז עס הענגט אַ ביטערע גזירה אויף די שטאַט, דער קעניג

וויל מאַרְגֵן אַרויסטרייבן אַלע אידן, גיי שְׁנַעַל נַעַם דַעַם רְשׁוֹת צַעֲטֵל וואס דו האָסט אַרײַנצוגיין אין קעניג'ס פּאַלאַץ, לויף שְׁנַעַל צום פּאַלאַץ, קוֹדֶם זאַלסטו גיין צו די מאַמע פּונעם קעניג, און דערצײל איר די גאַנצע מַעֲשֶׂה, און צוזאַמען מיט איר זאַלט איר גיין צום קעניג און זיך פֿעטן ביי אים ער זאל אַפּרופֿן די גזירה, זאַלסט זאַגן פאַרן קעניג ער זאל וויסן אז זיין ראַטגעבער מיינט גאַרנישט זיין טוֹבָה, ווייל ער איז באַמַת אַ באַהאַלטענער קריסט, און אויב וועט ער שיקן סאַלדאַטן יעצט אינמיטן די נאַכט צו דעם ראַטגעבער וועט מען זען ווי ער שְׁלאַפֿט מיט אַ גרויסן צלם העכער זיין קאַפּ.

דער זון פּונעם וויין סוּחַר האט זיך ערוועקט און געטראַכט צו זיך, 'עס איז דאָך נאַר אַ חֲלוּם', און ער איז ווייטער צוריק געגאַנגען געשלאָפֿן, ווען דער חֲלוּם האט זיך אָבער איבערגע'חזר'ט אַסאַך מַאל האט ער זיך דערשראַקן און ער האט באַשלאָסן צו גיין צום קעניג.

געזאַגט און געטון, ער האט גענומען דעם רְשׁוֹת צַעֲטֵל און איז געלאָפֿן צום קעניג אינמיטן די נאַכט, אויפֿן וועג צום פּאַלאַץ איז ער דורכגעגאַנגען די הכנסת אורחים און ער הערט אַרויס פּונעם פּענסטער ווי איינער זינגט מיט אַ וויינענדיגע קול דעם פּסוק "לַעֲשׂוּה נִפְלְאוֹת גְדוֹלוֹת לְבָדוּ" איינמאַל און נאַכאַמאַל, דער סוּחַר טראַכט צו זיך: 'ווען דער איד זאל וויסן וואסערע גרויסע ניסים מיר דאַרפֿן יעצט, וואלט ער זיך גאַרנישט אזוי אונטער געזינגען', און ער איז ווייטער געגאַנגען צום פּאַלאַץ.

די רְשׁוֹת צַעֲטֵל וואס ער האט געהאַט האט אים געעפּענט אַלע טירן און טויערן, צום ערשט איז ער געגאַנגען צו די מאַמע פּונעם קעניג, אזוי ווי זיין טאַטע האט אים געהייסן, ער האט איר אויפֿגעוועקט פון שְׁלָאָף און געוויינט פאַר איר זי זאל רחמנות האבן אויף די אידן, ער האט איר דערצײלט אַלעס וואס זיין טאַטע האט אים געזאַגט אין חֲלוּם.

זי, די מאַמע, וואס האט שטאַרק מִפִּיר טוֹבָה געווען פאַר דעם וויין סוּחַר, האט אים צוגעזאַגט אז זי וועט גיין מיט אים צום קעניג און אים פֿעטן מְבַטֵּל צו זיין די שְׁלַעֲכָטע גזירה.

צוזאַמען זענען זיי געגאַנגען צום קעניג און אים אויפֿגעוועקט, די מאַמע האט זיך געפּעטן ביי אים אז ער זאל אַפּרופֿן די גזירה, דער איד, דער וויין סוּחַר, האט נאָך צוגעלייגט און געזאַגט צום קעניג: "דער ראַטגעבער וואס האט דיר איינגערעדט אז די אידן זענען נישט גוט איז גאַרנישט קיין מוסולמענער, ער איז אַ באַהאַלטענער קריסט און אויב דו וועסט יעצט שיקן מיליטער צו זיין הויז וועט מען זען ווי ער שְׁלאַפֿט מיט אַ גרויסע צלם העכער זיך".

דאס האט שוין זייער אויפֿגערעגט דעם קעניג, "דער ראַטגעבער אויף וועמען ער האט זיך אזוי שטאַרק פאַרלאָזט איז גאַר אַ באַהאַלטענער קריסט?!" ער האט גלייך געשיקט סאַלדאַטן צו דעם ראַטגעבער'ס הויז צו זען אויב עס איז אַמַת, און ווען די סאַלדאַטן זענען אַנגעקומען צו זיין הויז האבן זיי טאַקע געזען ווי ער שְׁלאַפֿט מיט אַ צלם, דאס האט זיי אזוי שטאַרק אויפֿגערעגט, ווייל די מוסולמענער האבן זייער פיינט די קריסטן, אז זיי האבן אים גלייך אַראַפּגעהאַקט דעם קאַפּ נאָך אינמיטן שְׁלָאָף, פאַרשטייט זיך אז די גזירה איז גלייך בְּטֵל געוואָרן, און דער וויין סוּחַר איז צוריק אַהיים געגאַנגען פֿרייליכערהייט.

אויפֿן וועג אַהיים איז ער נאַכאַמאַל דורכגעגאַנגען די הכנסת אורחים און ער הערט ווי דער איד זינגט נאַכאַלץ דעם פּסוק "לַעֲשׂוּה נִפְלְאוֹת גְדוֹלוֹת לְבָדוּ", דאס מַאל אָבער מיט אַ פֿרייליכער ניגון, עס איז אים געווען אינטערעסאַנט די גאַנצע זאַך, און ער האט זיך ווייטער אַהיימשפּאַצירט.

פּסח אינדערפֿרי, ווען מען איז געגאַנגען אין שויל, איז דער וויין סוּחַר אַרײַף אויפֿן בימָה און געפּעטן רְשׁוֹת צו זאַגן עטליכע ווערטער, ער האט דערצײלט די גרויסע נס וואס דער אייבערשטער האט מיט זיי געטון די נאַכט, און ער האט אויך צוגעלייגט אַן אינטערעסאַנטע זאַך וואס ער האט געהערט ווי אַ איד זינגט קוֹדֶם דעם פּסוק "לַעֲשׂוּה נִפְלְאוֹת גְדוֹלוֹת לְבָדוּ" מיט אַ וויינענדיגע ניגון און דערנאָך מיט אַ לעפּעדיגע ניגון.

ווען מען האט זיך נאַכגעפֿרעגט איז מען געוואויר געוואָרן אז דאס איז געווען

דער הייליגער פֿעל שם טוב, און אזוי איז זיין הייליגע נאָמען פאַרשפּרייט געוואָרן ביי די אידן אין אינסטאַנבול.

אַ שְׁטוּרעם ווינט אויפֿן ים

נאָך די ערשטע טעג יום טוב האט די פאַר-פּאַלק זיך געזענגט פּונעם פֿעל שם טוב, זיי האבן אים געפֿרעגט: "מיט וואס קענען מיר אייך באַצאַלן פאַר די בְּרַכָּה וואס איר האט אונז אַנגעוואונטשן מיר זאַלן זוכה זיין צו האבן קינדער?" דער פֿעל שם טוב האט זיי געזאַגט אז ער דאַרף גאַרנישט, נאַר אז זיי זאַלן אים קויפֿן דריי בילעטן פאַר אַ שיף צו אַרץ ישׂראֵל, זיי האבן זיך געפֿריידט דאס צו טון און זיי האבן געטראָפֿן אַ שיף וואס פאַרט אין חוֹל המוֹעֵד צו די שְׁטאַט יפֹּ און אַרץ ישׂראֵל, זיי האבן גלייך געדונגען דריי פּלעצער, פאַרן הייליגן פֿעל שם טוב, פאַר זיין טאַכטער אָדל און פאַר דעם סופֿר רבי צבי.

חוֹל המוֹעֵד זענען זיי דריי אַרײַף אויפֿן שיף און אַנגעהויבן פאַרן אויפֿן וועג צו אַרץ ישׂראֵל, אינמיטן וועג האט דער ים אַנגעהויבן זיך ווארפֿן און שטויעמען, עס איז געוואָרן אַ געפֿערליכע שְׁטוּרעם ווינט און עס האט אויסגעזען אז די שיף וועט זיך צעברעכן און אַלע וועלן אַרײַנפאַלן אין ים, דער קאַפיטאַן האט געהייסן פאַר יעדן אַרײַנצווארפֿן אַלע פּעקלעך אין ים, גרינגער צו מאַכן דעם שיף, עס האט אָבער גאַרנישט געהאַלפֿן, די שיף האט געהאַלטן ביים איינזינקען.

דער פֿעל שם טוב האט געוואוסט אז דער שְׁטוּרעם ווינט איז צוליב אים, און אז ער האט צוויי בְּרִירוֹת, אָדער אַרײַנצווארפֿן אין ים זיינע הייליגע שְׂרִיפֿטן וואס ער האט געהאַט מיט זיך, (טייל זאַגן אז דאס איז געווען דער ספֿר תהלים געשריבן דורך דוד המלך אליין, און אַנדערע זאַגן אז דאס איז געווען געשריבענע תּוֹרוֹת וואס דער פֿעל שם טוב האט באַקומען פון אַ באַהאַלטענעם צדיק רבי אָדָם פֿעל שם) אָדער דאַרף זיין טאַכטער אָדל אַרײַנפאַלן אין ים.

דער פֿעל שם טוב האט ענדערש געוואלט טון די צווייטע וועג, ווייל ער האט געוואוסט אז זיין טאַכטער אָדל די צדיקת וועט זיכער געראטעוועט ווערן, און אָפּשׂר אזוי וועט ער קענען אַנקומען

קיינ אַרץ ישׂראל, אָבער אַדל האט אים געזאגט אז ער זאל ענדערש אריינװארפן די הייליגע ספרים וואס ער האט מיט זיך, ווייל פון איר וועט ארויסקומען א קינד וואס וועט שרייבן שענערע און בעסערע ספרים פון דעם, דער בעל שם טוב האט טאקע אזוי געטון ער האט אריינגעװארפן די הייליגע שריפטן, און דער ים האט זיך אפגעשטילט, דאס האט פאסירט אום שביעי של פסח, דעמאלט זענען זיי געראטעוועט געװארן פון א זיכערע טויט. דער קינד פון וואס אַדל האט גערעדט, האט זי געמיינט מיט דעם דער הייליגער רבי, ווייל ווי באקאנט האט אַדל געהאט צוויי זון און איין טאכטער, די צוויי זון זענען געווען די צדיקים הרב הקדוש דער רבי רבי ברוך פון מעזעביזש זי"ע און הרב הקדוש דער רבי רבי אפרים פון סדילקוב זי"ע, דער בעל דגל מחנה אפרים. זיי ביידע האבן נישט איבער געלאזט צופיל ספרים, אָבער די טאכטער פיגא האט געבוירן דעם הייליגן רבי'ן וואס האט איבער געלאזט אסאך ספרים, וואונדערליכע ספרים, וואס ביז היינט זענען זיך נאך אלע אידן מחז' מיט דעם, און דאס האט אַדל געמיינט, און דערפאר פירן זיך אנשי שלומינו ברסלב'ע חסידים צו מאכן א גרויסע סעודה אחרון של פסח, ווייל דעמאלט איז די צדיקת אַדל געראטעוועט געװארן און דורך דעם איז דער הייליגער רבי געבוירן געװארן.

געפאנגען ביי די רויבער
 די שטורעם ווינט האט זיך טאקע אפגעשטילט, אָבער די שיף איז פארשלעפט געװארן ערגעץ וואו ביי א בארטן פון אן אינזל, דארט אויפ'ן אינזל האבן געוואוינט רויבער וואס זענען געווען מענטשן-פרעסער, אזוי ווי די רויבערס האבן געזען ווי א שיף איז דארט אנגעקומען, זענען זיי גלייך ארויף אויפ'ן שיף און געכאפט אלע מענטשן, געבינדען הענט און פיס, און גלייך זיך גענומען אויסשארפן די מעסערס צו שחט'ן די מענטשן און זיי אויפ'עסן רחמנא ליצלן. דער בעל שם טוב איז געליגן אויף דער

ערד געבינדען הענט און פיס געבן זיין תלמיד רבי צבי דער סופר וואס איז אויף געווען געבינדען, רבי צבי פרעגט פון זיין רבי'ן דעם בעל שם טוב: "רבי וואס טוען מיר דא? ווי אזוי גייען מיר ארויס פון דא?," דער בעל שם טוב האט אים געענטפערט: "איך ווייס נישט, איך געדענקט גארנישט, אפֿשר געדענקסטו עפעס?," רבי צבי האט געענטפערט: "איך געדענק אויך גארנישט, נאר די אַלף-בית געדענק איך," דער בעל שם טוב האט אים געזאגט: "זייער גוט, הייב אן צו זאגן די אַלף-בית", רבי צבי האט אנגעהויבן זאגן און דער בעל שם טוב האט נאכגעזאגט יעדע אות.

ווען זיי האבן געענדיגט די אַלף-בית האט זיך דער הייליגער בעל שם טוב צוריק אלעס דערמאנט, און ער האט גלייך אנגעהויבן בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל זיי ארויסראטעווען, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז מען האט געהערט הויך פייפן פון שיפן וואס קומען צו שווימען, אָדער פייפן פון רייטערס וואס קומען צו פארן, ווען די מענטשן-פרעסער האבן דאס געהערט האבן זיי זיך דערשראקן, און אנטלאפן פון דארט, און אזוי זענען זיי צום צווייטן מאל געראטעוועט געװארן פון טויט.

דער סוד פון די אותיות
 מוהרא"ש איז מסביר ווי אזוי זיי זענען געראטעוועט געװארן דורך די אותיות, ווייל אלע ווערטער זענען דאך צוזאם געשטעלט פון אותיות, און דאס איז די עצה פאר יעדע פראבלעם אז מען זאל רעדן ווערטער צום אייבערשטן, מען זאל בעטן דעם אייבערשטן אויף אידיש אלעס וואס מען דארף, און אזוי וועט מען זיכער געהאלפן ווערן.

און אויב ווייסט מען נישט וואס צו רעדן צום אייבערשטן, קען מען נוצן די אותיות צו רעדן צום אייבערשטן, מען גייט לויט די אַלף-בית, למשל: א - אויגן, מען זאל האבן הייליגע אויגן, די אויגן זאל נישט וויי טון, אַמונה - מען זאל האבן א ריינע אַמונה, אורחים - מען זאל זוכה זיין

אריינצונעמען אורחים, ב' - בנים, מען זאל האבן געזונטע ערליכע קינדער, ג' - געלט מען זאל האבן אסאך געלט גרינגערהייט, און אזוי ווייטער בעט יעדער דעם אייבערשטן די זאכן וואס מען דארף לויט די א-ב.

צוריק אהיים

ווען דער בעל שם טוב האט געזען וואס עס איז געשען, און ער האט פארשטאנען אז די גאנצע שטורעם ווינט האט נאר פאסירט וועגן אים, האט ער אפגעמאכט אז ער גייט צוריק אהיים פארן, זעט אויס אז עס איז נאכנישט געקומען די ריכטיגע צייט, ער דארף זיך נישט עקשנען יעצט צו גיין קיין ארץ ישׂראל, זיי זענען צוריק ארויף אויפ'ן שיף, עס איז געקומען א שטארקע ווינט וואס האט זיי צוריק געטראגן גלייך קיין טערקיי און ביז עטליכע שעה זענען זיי געווען צוריק, פון דארט איז דער הייליגער בעל שם טוב אהיים געפארן, און ער איז מער נישט געפארן אויף ארץ ישׂראל.

שלום

דער גרויסער ים האט פאסירט אום אחרון של פסח, און אלס זכר צו דעם מאכן אלע חסידישע אידן א גרויסע סעודה אום אחרון של פסח און מען פריידט זיך צום גרויסן ים, און מען רופט די סעודה "דעם בעל שם טוב'ס סעודה", אנדערע רופן דאס "משיח'ס סעודה", ווייל דער הייליגע בעל שם טוב איז געראטעוועט געװארן דורך די אַלף-בית וואס דאס נוצט מען צו בעטן דעם אייבערשטן אזוי ווי אויבנדערמאנט, און דער רבי האט געזאגט אז משיח וועט אייננעמען די גאנצע וועלט דורך תפלה, ער וועט אויסלערנען פאר יעדן צו רעדן צום אייבערשטן, דערפאר ווערט עס אנגערופן "משיח'ס סעודה", ווייל דאס וועט משיח אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט. ווי וואויל און ווי גוט איז פאר דעם וואס טוט שוין יעצט דאס וואס משיח וועט אויסלערנען, ער רעדט שוין יעצט צום אייבערשטן וועט אים זיכער גוט זיין אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

קוואל פון חיזוק (פרויען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
 845-351-9060 / 212-444-9169
 ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 קאנאדא 438-320-9090
 בעלגיע 3235003462 / ארגענטינא 1152354380
 חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניוגונים; מעשיות פון תפלה; און נאך
 845-351-0910 / 212-444-9191
 ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 קאנאדא 438-300-8080
 בעלגיע 3235003461 / ארגענטינא 1152354370
 צו באקומען דעם גליון אויף אימעיל breslevcenter@gmail.com